

Internet Cafe (Tân Liêu Trai)

Internet là một phương tiện truyền thông thời cổ, phát triển rất mạnh vào khoảng đầu thế kỷ hai mươi mốt. Ông Vương Yên Ngọc, ban tôi, nhà sử học tình dục thường nói: “Những gì tốt lành từ Internet đều là mạo nhận vậy”. Ông Phùng Tất Đắc, chủ bút tờ “Chó Chết Chệt” cũng có cùng chủ kiến: “Internet chỉ giỏi phục vụ công nghiệp tình dục, lừa đảo và cờ bạc mà thôi”. Riêng bản thân tôi nhận thấy rằng ngày xưa đã từng có thời kỳ mà Internet quán – tục gọi là Internet Cafe, được mở tràn lan ở các nước thứ ba. Chúng không những gây tác hại lớn đối với bản sắc văn hoá dân tộc, làm ảnh hưởng trầm trọng đến thuần phong mỹ tục mà còn chính là môi trường vô cùng thuận lợi để ma quỷ hoành hành và tác oai tác quái. Câu chuyện dưới đây do tôi tình cờ lượm được trong một xó xỉnh của mạng Internet cổ, âu cũng có thể coi là một trong những ví dụ điển hình về tác hại của nó vậy.

Xưa ở Hà thành có bần sĩ họ Phạm tên Thiềm, nhưng sinh nhằm năm Kỷ Tuất nên còn có tên gọi là Phạm Tuất Sinh, làm nghề tự do, quê ở Hào Nam, thân mình nở nang cao lớn, da trắng mặt đẹp, chỗ kín có nhiều nốt ruồi đỏ. Sinh vốn khiếu văn thơ ca hát, bản tính lại hào hoa phong nhã, hết sức nịnh đầm nên rất được phụ nữ thương yêu quý cảm. Đặc biệt mong Sinh thường

ngày vẫn tiết ra một thứ hương lạ, vô cùng kỳ dị, đàn ông dính phải thì nóng bụng sốt ruột, đau óc vầng đầu, đàn bà ngủ lâu thì sáng khoái mê mê, tâm thần dễ chịu. Có điều thứ hương này hoàn toàn không mùi không vị, nên nữ giới cứ gần Sinh là lúng liếng lả lơi mà chẳng hiểu nguyên nhân nguồn gốc, còn các bậc chính nhân quân tử thấy Sinh sát gái như nam châm hút nước thì ghen tức mà kháo nhau rằng Sinh lạm dụng bùa ngải để quyến rũ nữ nhân vậy.

Nhân tết Đoan ngọ năm Canh Hợi Sinh đi chơi đền chùa, khi qua chân cầu Cương Châu chợt thấy một ông già khăn xếp áo dài, đầu tóc gọn gàng mà lông miệng rậm rạp, ngồi bên cạnh một chiếc máy in cổ kính nổi mạng, thiên hạ xúm quanh xem rất đông. Sinh tò mò vươn cổ chen chân, thấy ông già đang coi bói cho khách, chính xác đến độ những chuyện trăm năm sau vẫn có thể kể ra vanh vách, không sai một chi tiết. Tất thấy đều xì xào sợ hãi khâm phục. Sinh thấy thú vị quá bèn xếp hàng bỏ tiền xin một quẻ cầu may, nào ngờ lúc máy in ra lá số, chỉ thấy ông già cau mắt nhíu mày, hai tai giật giật, miệng lầm bầm: “Số này nghèo hèn mà phú quý, tình này dâm dục mà đoan trang, mệnh này đoán thọ mà trường sinh, thật là phá cách không sao hiểu được!”. Sinh sốt ruột gặng hỏi, ông già bèn nói: “Nếu chỉ coi bằng lá số thôi thì chưa đủ, xin thí chủ cho xem toàn bộ nhân diện cùng thân dạng” - Nói đoạn kêu Sinh cởi bỏ hoàn toàn y phục, Sinh bất đắc dĩ phải nghe theo. Thiên hạ thấy sự kỳ lạ hiếm có, kháo nhau kéo đến xem đông như kiến. Ông già vừa ngắm vừa ngửi Sinh rất kỹ càng, chốc lại ngửa mặt lên trời lấy ngón tay bấm bấm, chừng độ một giờ ba khắc sau mới lắc đầu mà phán rằng: “Năm nay bản mệnh rất mờ mà tinh hoa lại phát tiết hết ra hai quả mông rồi, xác suất tử nạn trong 6 tháng đầu năm đạt 47%, trong sáu tháng cuối năm đạt 54%, tổng là 101% nên chắc chắn không thoát khỏi nạn kiếp, vậy xin thí chủ liệu đường mà lo trước hậu sự”. Nói xong ông già tắt máy rút điện rũ tay

phủi áo đứng dậy ra về, ai hỏi cũng không nói thêm câu nào nữa. Nên nhớ thời đó chuyện tướng số tử vi kinh dịch tử bình phong thủy bảm độn vẫn bị coi là mê tín dị đoan, không có cơ sở khoa học. Sinh là người cứng bóng vía, lại có chút học vấn sơ khai nên coi những lời ông già nói chỉ là đồng cốt mê sảng không đáng tin mà quên bẵng đi.

Tháng ba năm đó kinh tế toàn cầu suy thoái, Phạm Tuất Sinh lâm vào cảnh túng thiếu, thường phải ăn chịu ở quán cơm bụi gần nhà. Mẹ chủ quán cơm tên là Tồn Như Liên, ước chừng hai mươi bốn tuổi sáu tháng rưỡi, tuy không còn trẻ trung gì nhưng cũng thuộc loại lả lơi nhan sắc. Như Liên vốn cảm cái hương lạ của Sinh mỗi khi Sinh đến ăn chịu nên chẳng buồn để ý đến chuyện đòi tiền cơm nước, lại còn nhân lúc vắng khách buông lời ong bướm ga gảm: “Cậu mà chịu đồng sàng thì bao nhiêu nợ nần cơm bụi tôi hứa sẽ một tay xóa một tay tẩy mà bỏ hết, lại còn ngày ngày cơm rượu ba bữa, đồng thời sẽ kiếm cho cậu một việc làm an nhàn mà ổn định”. Sinh cả mừng, từ đấy sống cùng Như Liên già nhân ngãi non vợ chồng, nghĩa cơm bụi tình gói chần xem ra rất đậm thắm. Thứ hương lạ phát ra từ mông Sinh chính là sợi dây vô hình nối kết tình cảm giữa hai người vậy.

Như Liên có cậu em vợ làm nghề vi tính, mở một quán Internet Cafe rất khang trang ở ngay đầu Giảng Võ, bèn giới thiệu để Sinh vào làm phục vụ. Công việc của Sinh là đếm giờ thu tiền, pha cà phê nước chanh chè Dilmah, mời chào học sinh choai choai tây ba lô khách vắng lai. Lúc rảnh ít khách Sinh cũng tranh thủ ngồi tập toạ sử dụng Internet, nào ngờ bản tính vốn thông minh nên tiếp thu rất nhanh. Sinh lại tự đọc sách thiết kế được web site riêng cho quán, có khả năng thoả mãn các yêu cầu kín đáo riêng tư của khách hàng nên được chủ quán rất tín nhiệm. Có điều Sinh trở nên mê Internet như điều đồ, ngày nào không trực tuyến độ dăm ba tiếng đồng hồ là cơ thể bứt rứt không sao chịu được. Đến giữa tháng năm Sinh đã trở thành

cao thủ có tiếng về tìm kiếm thông tin thiết kế lập trình viết thư hội thoại tán gẫu, trình độ giả tên đối giống cũng đã đến độ xuất quỷ nhập thần. Đêm đêm Sinh thường hay lang thang khắp Internet trêu chọc tán tỉnh hẹn hò lãng nhãng, tự cảm thấy vô cùng thi vị.

Một đêm gió mưa tầm tã, Internet quán chẳng có mống khách nào, Sinh mắc màn ngủ sớm. Nửa đêm tỉnh dậy đi tiểu, Sinh tranh thủ bật máy định tán gẫu một lát cho vui, nhưng lạ thay kết nối vào đâu cũng thấy vắng ngắt như chùa Bà Đanh, chờ đến đầu canh ba mới thấy có nick hoamai, hành tung lạ lùng, thoát ẩn thoát hiện như là ma vậy. Sinh cả mừng bấm tin chào hỏi, gõ phím tanh tách. Nói chuyện hồi lâu thấy hoamai tâm đầu ý hợp lắm, cảm thấy nàng đáng yêu vô cùng, cách hành văn lại thỏ thẻ yếu điệu nhẹ nhàng như thực nữ còn trinh. Sinh cao hứng quá không còn kìm giữ được nữa, bao nhiêu tài lẻ đều phun ra hết, lăn chuột thành ảnh đẹp, xuất phím thành thơ hay. Hoamai cũng hưởng ứng nhiệt tình, ngợi khen nức nở, nhận được thơ Sinh gửi bao giờ cũng hồi âm phúc đáp, mà lời lẽ ý tứ của nàng thường thâm thúy sâu sắc hơn hẳn, nhưng vẫn tỏ vẻ khiêm cung nhún nhường để Sinh khỏi hổ thẹn. Cứ thế hàng đêm Sinh cùng mỹ nhân làm thơ xướng họa, thật là mãn nguyện lắm lắm. Cũng từ đó lúc nào Sinh cũng ngơ ngác như người mất hồn, chẳng buồn làm việc gì, cả ngày chỉ rạo rục chờ đến đầu canh ba để được tâm tình cùng hoamai, thật là chưa thấy dung nhan mà đã cảm nhau đến tận chân tơ kẽ tóc vậy.

Thời gian thấm thoát, chốc đà chớm thu, Hà thành đã vào tiết mưa ngâu rồi. Nhân một đêm mưa dầm, hội thoại cùng hoamai trên mạng, Sinh thu hết can đảm mà gạn hỏi nàng về thân thế: “Nàng tên là Phí Hoa Mai, tuổi tròn mười bảy chân dài ngực săn thì ta biết rồi. Chỉ buồn vì nàng dứt khoát không cho thấy ngọc diện, cương quyết chẳng cho nghe ngọc âm. Chắc chỉ coi ta như vật giải sầu trong thế giới ảo thôi chẳng?”. Hoa Mai bị Sinh hỏi dồn, biết

giấu cũng không được đành gạt lệ nói: “Việc đã đến nước này là do chàng ép thiếp đây. Thiếp ra ở riêng ba tháng nay rồi, nhà cuối khu Văn Điển, sau Đài hoá thân...”. Sinh là người nhạy cảm, nghe nói đã có ý ngờ rằng nàng là ma, nhưng để chắc chắn Sinh vẫn nhắc phone gọi đến số điện thoại nàng cho để thăm định lại. Quả nhiên người nhà thông báo Phí Hoa Mai bị cảm phong trúng gió trong khi mở cửa sổ chatting, trong vòng mười phút quên mất không thở nên đã tạ thế đúng vào đầu canh ba, cách đây tròn ba tháng rồi. Tuất Sinh nghe vậy thì bi lụy lắm, hôm sau bèn xin nghỉ phép đến thấp hương bên mộ chí của nàng ở Văn Điển mà làm rằm khấn rằng: “Hôm nay trời nhẹ mây trôi, Tuất Sinh cảm khái đến ngòi thấp hương, buồn thay môi đỏ má hường, hồng nhan bạc mệnh xót thương vô cùng...”. Đang lúc nước mắt lã chã bỗng đâu có trận gió cuốn cờ xẩy đến, cát bụi mịt mờ, Sinh thoáng ngửi thấy có mùi son phấn Hàn quốc cùng trầm hương hoà quện ngào ngạt, lại thấy chập chờn có bóng thiếu nữ áo trắng từ trong mộ chí lẫm đặng lại gần ôm lấy đầu Sinh mà thơm vào trán. Trong chốc lát cảnh vật trở lại yên ắng như không có chuyện gì xảy ra. Sinh bản thân chạy ra cổng nghĩa trang trả tiền gửi vé lấy xe phóng về, đến nhà soi gương đã thấy trên đầu có một chiếc mụn lớn, kích thước bằng hạt lạc, mọc ngay giữa trán.

Tồn Như Liên bình sinh vốn thích nặn mụn với trứng cá, ngặt vì bấy lâu nay Sinh được ăn uống no đủ, chần gỏi thoả thuê, kem dưỡng da và sữa rửa mặt lại dùng toàn của hãng có tên tuổi nên nước da nhẵn bóng mịn màng tựa như làn da của trẻ nhỏ vậy, dù là cô tình bôi lông tìm vết cũng không bôi nổi một chiếc mụn con nào. Nay Như Liên thấy trán Sinh mọc mụn to tướng thì cả mừng, âu yếm đề ngựa Sinh ra salon định nặn bóp cho đã đời, cho phọt ra hết cả nhân lẫn mủ. Nào ngờ lúc vừa chạm nhẹ vào chiếc mụn thì người Sinh bỗng như bị điện giật, các cơ vòng co duỗi liên hồi, mắt đờ đẫn vô hồn trợn ngược, mép sùi bọt trắng xoá. Như Liên kinh hãi vội dìu Sinh lên

giường ủ chăn đắp mền, tận tình chăm sóc đến tận đầu canh ba Sinh mới dần hồi tỉnh. Từ đó Sinh trở nên sợ hãi không dám cho ai sờ vào mụn nhọt của mình, mà Như Liên cũng cách chẳng bao giờ dám nặn trứng cá cho người khác phái nữa.

Chiếc mụn mọc trên trán Sinh ngày nhỏ mà mềm mại, đêm to mà cứng ngắt, đặc biệt cứ sau nửa đêm khoảng đầu canh ba thì to đúng bằng hột vịt lộn lòng đào, cương lên khiến đầu Sinh đau buốt không thể tả. Một đêm đau quá không chịu được, Sinh liềm mình một tay chuẩn bị bông gạc tẩm xianua thủy ngân để sát trùng, một tay dùng dao cạo khứa mạnh. Tưởng rằng sẽ tung ra một đồng máu mủ trắng đỏ lẫn lộn, nào ngờ chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng lâng lâng bay bổng, mà từ vết thương có một con bướm nhỏ bay ra, đôi cánh một chiếc xanh một chiếc đỏ trông vô cùng ngoạn mục. Sinh ngạc nhiên nhìn kỹ thì thấy thân bướm là một thiếu nữ tí hon đang khoả thân, cơ thể có đầy đủ các bộ phận như người lớn mà lại cân đối tuyệt đẹp. Con bướm như có vẻ e thẹn ngượng ngùng mà khép cánh che các chỗ kín lại, rồi thoát cái bóng to lớn như thiếu nữ trưởng thành, khuôn mặt cực kỳ khả ái, cao chừng thước bảy nặng sáu mươi cân. Cánh trái cuộn dưới đùi biến thành chiếc quần bò ngố màu xanh nước biển, cánh phải che trên ngực biến ra chiếc coóc-xê lụa đỏ màu cam rất đẹp. Sinh biết ngay là Hoa Mai hiển linh, bèn cầm tay âu yếm cười cười nói nói, trước cũng thăm hỏi thăm câu cho lịch sự, sau là đưa nhau lên giường mà đồng sàng giao hoan. Thật là thoả thuê mãn nguyện, bảy mươi hai thế phượng rồng chẳng thế nào mà chưa từng thử qua vài ba lượt. Sinh cùng Hoa Mai làm xong việc lớn, nghỉ ngơi uống nước cho đến khi có tiếng gà con gáy lãnh lót, chợt thấy Hoa Mai rùng mình, cơ thể biến đổi lạ lùng, chiếc coóc-xê lụa đỏ màu cam tung ra biến thành chiếc cánh màu đỏ bên phải, quần bò ngố màu xanh nước biển tụt xuống thành chiếc cánh màu xanh bên trái, trong chốc lát Hoa Mai lại trở thành con bướm tuyệt đẹp chấp

chơi đôi cánh xanh đỏ mà bay dính vào trán Sinh tạo thành chiếc mụn lớn. Từ đó mỗi khi vắng vẻ Hoa Mai lại bay ra cùng Sinh tình tự, đôi lứa rất là tâm đắc. Có điều sau mỗi lần cùng nàng Sinh thường cảm thấy vô cùng mệt mỏi, tựa như nguyên khí bị suy kiệt tổn hao rất nhiều vậy.

Một lần nhân việc đi mua linh kiện nâng cấp máy cho Internet Cafe, Sinh rủ Tồn Như Liên qua lại cầu Cương Châu, thấy ông già xem bói đầu tóc gọn gàng mà lông miệng rậm rạp vẫn đang ngồi đó. Nhớ lại hồi đầu năm Tết Đoan ngọ mất tiền oan, lại phải làm trò đùa khoả thân giữa trời cho thiên hạ cười cợt, Sinh căm tức lắm, bèn rẽ đám đông bước vào chào hỏi: “Cụ ạ, nhờ trước được cụ bói cho một quẻ mà bây giờ những gì cụ không nói đều linh nghiệm cả, thật là ơn này không biết lấy gì mà đền đáp”. Nói xong Sinh đặt lễ một tập đô-la tiền âm phủ, vái hai vái rồi lui ra, trong dạ rất lấy làm đắc chí. Nào ngờ chỉ thấy ông già nhẹ nhàng chỉ tay vào mặt Sinh rồi chậm rãi nói: “Tiếc thay, chết đến nơi rồi mà không chịu hồi”, lại quay sang Như Liên bảo: “Nàng phải sống với hạng người này âu cũng là duyên nợ tiền kiếp mà thôi, liệu mà về sắm sửa hậu sự cho hấn thật chu đáo”. Nói đoạn cầm tập đô-la âm phủ Sinh đưa xé tan làm ngàn mảnh, tung lên trời hoá ra một đàn nhặng xanh vo ve hồi lâu rồi bay đi mất.

Đến đầu tháng chín năm đó Sinh bắt đầu ngã bệnh, thoát đầu chỉ thấy hoa mắt nhức đầu, mỗi xương đau khớp. Sau bệnh tình ngày càng nặng, sức lực cạn kiệt, hàng ngày chần gối cùng Như Liên không quá nổi ba lần, hơn nữa mỗi khi đồng sàng, chiếc mụn trên trán lại sưng tấy đỏ ửng, đau nhức như trăm ngàn mũi kim chọc thẳng vào não bộ khiến cho cuộc truy hoan cũng không được trọn vẹn hoàn mỹ. Đến độ trung tuần tháng mười thì căn bệnh phát ra nhiều biểu hiện kỳ dị với các triệu chứng lâm sàng đặc biệt lạ lùng, thí dụ cứ đêm ngủ là đồng tử con ngươi lại giãn rộng, hoặc sáng sớm ngủ dậy là lại cảm thấy buồn đi tiểu. Những triệu chứng như vậy khiến các bác sĩ

giỏi ở các bệnh viện lớn cũng không thể nắm bắt được nguyên nhân nguồn cơn của gốc bệnh chứ chưa nói gì đến việc chữa chạy. Như Liên vô cùng lo lắng, nhưng lần nào đưa Sinh vào viện cũng đều bị trả về gia đình nên nàng chẳng biết phải giải quyết thế nào.

Một đêm đầu canh ba, con bướm Phí Hoa Mai lại bay ra đòi giao hợp. Sinh rên rỉ cáo ốm. Hoa Mai không chịu, cứ thế khoả thân lên giường mà nằm. Sinh sợ nguy đến sức khoẻ, lấy tay ản nàng ra. Hoa Mai vừa then vừa tức, bèn dùng móng tay mổ toang bụng dưới của Sinh, dễ dàng như ta dùng dao mổ trâu giết gà vậy, bao nhiêu lòng dạ tung ra hết. Hoa Mai chỉ vào đôi quả nhỏ màu trắng, dính vào nhánh dưới bên phải của hành tá tràng mà nói rằng: “Thứ hương lạ trên người chàng là do quả cật trắng này tiết ra, có gì là quý báu lãng mạn đâu mà phải tinh vi thế”, nói đoạn dứt dứt ném mạnh ra sân cho gà. Sinh đau quá hét toáng lên, choàng tỉnh giấc mộng, thấy phía dưới chăn đệm đã ướt sũng rồi. Từ đây bệnh tình càng ngày càng nguy kịch.

Tồn Như Liên vốn có tình cảm sâu đậm với Tuất Sinh nên không đành lòng thấy cảnh người yêu hấp hối đau đớn. Nhân nhớ về ông già coi bói chân cầu Cương Châu, một bữa cuối tháng chạp nàng bèn gọi xe ôm, đem lễ vật đến quì xuống mà cầu khẩn xin cứu giúp. Ông già cười nói lời là: “Nàng vẫn còn trẻ đẹp, lại đường đường là chủ một quán cơm bụi, việc gì phải hết lòng với một kẻ phạm phu tục tử, bạc tình bạc nghĩa như hắn?”. Như Liên cứ kiên nhẫn quì mà không chịu đứng lên. Một lát ông già lại hỏi: “Người đẹp có dám hôn ta chẳng?”. Như Liên nhìn ông già tuy còn tráng khí mình mẫn nhưng nước da đã đến hồi nhăn nheo, mà lông miệng lại rậm rạp quá nên cũng có ý ngại, chỉ hiềm nghĩ đến Sinh nên cố nén kinh tởm mà vươn cổ há miệng thơm ông già một cái. Lúc chạm vào môi ông già những tưởng toàn mùi thuốc lão bia rượu, nào ngờ chỉ thấy hương thơm LipIce toả ra ngào ngạt, lại thấy hai chiếc răng cửa của ông già bỗng nhiên mắc dính vào cổ

họng mình, không làm sao nhỏ ra được. Ông già được Như Liên thom xong chẳng nói câu nào, phúi áo đứng dậy, cười ha hả để lộ khuôn miệng trống hai răng cửa rồi bỏ đi mất.

Như Liên cảm thấy vô cùng uất hận nhục nhã, chỉ mong sao chết đi cho rồi. Bèn chạy về nhà định tự tử thì thấy Sinh cũng đang con hấp hối, tay đã bắt đầu bắt bướm bướm, mà con bướm bướm này lại rất đẹp, một cánh xanh một cánh đỏ cứ chập chờn bay trong giường, đuổi thế nào cũng không đi, đánh thế nào cũng không chết. Như Liên giận quá bèn quát lớn, bỗng nhiên cảm thấy hai chiếc răng của ông già trong cổ họng được văng ra, bèn đưa tay ra đỡ thì ra là một chiếc vọt bướm tuyệt đẹp, trên cán có đề "Made in Hell". Như Liên tiện tay vọt một cái, đã thấy con bướm xanh đỏ mắc ngay vào trong vọt. Con bướm giãy giụa cắn xé điên cuồng nhưng chiếc vọt như có ma lực nên nó không sao thoát được. Như Liên đang định lấy búa tạ đập chết bướm, bỗng thấy ông già xem bói xuất hiện ngay trên bệ cửa sổ. Ông già liếc mắt đưa tình, béo má Như Liên một cái rồi nói: "Con bướm này ngày xưa vốn ở trên trời, một bữa dám lên vào vườn cấm mà hút nhụy hoa mai nên bị đầy xuống trần làm kiếp người trong mười bảy năm. Lẽ ra khi chết phải về trời để được đầu thai chuyển kiếp, nhưng do trong thời gian sống dưới trần trót ham thích Internet, bản tính vốn lại là loài bướm ong ưa chuyện dâm dục nên linh hồn vẫn cố nấn ná chui lủi trong mạng mà trông ghẹo nam nhân. Thôi để ta thu phục đưa nó về trời". Nói đoạn rút trong túi ra một bao nhỏ trong suốt làm bằng cao su mỏng, quát to lên một tiếng, thấy có làn khói trắng từ chiếc vọt bay thẳng vào bao. Ông già buộc thắt miệng bao lại, hôn gió Như Liên rồi quay người nhảy qua cửa sổ mà bỏ đi mất. Lát sau Phạm Tuất Sinh chợt tỉnh lại, tựa hồ như vừa trải qua một cơn ác mộng, tâm thần ngơ ngác chẳng nhớ những chuyện đã xảy ra. Được mấy hôm thì sức khỏe phục hồi như cũ, chỉ hiềm thứ hương lạ không mùi từ

mông Sinh không còn toả ra như trước được nữa. Dầu vậy Như Liên vẫn còn yêu Sinh lắm, lại còn lấy làm yên tâm rằng từ nay Sinh không còn cuốn hút nữ nhân được, bèn làm lễ cưới linh đình. Sau rồi chồng ra mở riêng quán Internet Cafe, vợ làm chủ quán cơm bụi, con cháu đầy nhà. Thật là khí độ của một đại gia vậy.

Sau khi ông già đi, bên trong chiếc vợt vẫn còn thân xác của con bướm kỳ lạ, một cánh xanh một cánh đỏ mà thân bướm trông giống hệt cơ thể thiếu nữ đương thì với đầy đủ các bộ phận. Như Liên bèn đem ngâm fooc-môn làm tiêu bản rồi tặng lại cho ông Thái Kim Châm là một nhà côn trùng học có tiếng thời bấy giờ. Đến nay tiêu bản đặc biệt này vẫn còn được trưng bày ở tầng 3, viện bảo tàng sinh học Paris.

Nguồn: DacTrung

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003